

Sygn. akt I CSK 142/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. G.

przeciwko I. J., E. [...] sp. z o.o. w W., R. R. i C. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz I. J., E. [...] sp. z o.o. w W. i C. [...] S.A. w W. po 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.).

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłanki z art. 398⁹ pkt 1, 2 i 4 k.p.c. to jest: potrzebę wykładni art. 5 k.c. w związku z art. 442¹ § 1 i 2 w związku z art. 117 § 2 k.c. „w płaszczyźnie przepisów k.p.c., w powiązaniu z art. 368 § 4 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c.”, potrzebę wyjaśnienia „sposobu rozumienia zwrotu rozporządzenia prawem w rozumieniu art. 613 § 3 k.s.h. w związku z art. 417 i art. 418 k.s.h.”, i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Analizując argumentację skarżącej Sąd Najwyższy nie stwierdza, aby któraś ze wskazanych przez skarżącą przesłanek wystąpiła.

Potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego nie może być uznana za rzeczywiście istniejącą skoro nie budzi wątpliwości, że przepisy te były już wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego i wniosek nie przedstawia żadnej okoliczności, którą można byłoby uznać za wskazującą na potrzebę ponownego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

W odniesieniu do zagadnienia prawnego, stwierdzić należy, że nie zostało ono sformułowane, nie wiadomo również, dlaczego, zdaniem skarżącej, pojęcie „rozporządzenia prawem”, na gruncie prawa cywilnego budzi wątpliwości

znaczeniowe. Przy braku argumentacji jurydycznej brak jest podstaw do stwierdzenia, że w sprawie występuje zagadnienie prawne.

Co do pojęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi, więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu, co we wniosku skarżącym nie nastąpiło.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.: zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667) i zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).